

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-06032022-4633

Volume: 6

Issue: 3

Month: January

Year: 2022

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 21.11.2021

Accepted: 26.12.2021

Published: 01.01.2022

Citation:

Papathi, A. "Pillai
Tamilukku Vithitta Periya
Thirumozhi." *Shanlax
International Journal of
Tamil Research*, vol. 6,
no. 3, 2022, pp. 104–08.

DOI:

[https://doi.org/10.34293/
tamil.v6i3.4633](https://doi.org/10.34293/tamil.v6i3.4633)

*Corresponding Author:

gayathiripraba1981@
gmail.com

This work is licensed
under a Creative
Commons Attribution-
ShareAlike 4.0
International License

Pillai Tamilukku Vithitta Periya Thirumozhi

Dr. A. Papathi

Assistant Professor, Tamil Department,

Government Arts College, C. Mutlur, Chidambaram, Tamil Nadu, India

 <http://orcid.org/0000-0003-0803-6537>

Abstract - One of the twelve Alvars will be Periyazhvar. Periyazhvar great hymn is featured in the first thousand songs of the Nalayirathivya Prabandham. In this article, you can see the opening of the songs in this language which are the seed for the later Pillai Tamil book.

Keywords: Tamil Literature, Vaishnava Literature, Pillai Tamil, Periya Thirumozhi, Periyazhvar, Nalayirathivya Prabandham, Sitrilakiyam, Panniru Pattiyal

பிள்ளைத் தமிழுக்கு வித்திட்ட பெரிய திருமொழி

முனைவர் ஆ. பாப்பாத்தி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

அரசு கலைக்கல்லூரி, சி.முட்லூர், சிதம்பரம்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஒருவர் பெரியாழ்வார். நூலாயிரதிவ்ய பிரபந்தத்தில் முதல் ஆயிரம் பாடல்களுள் பெரியாழ்வாரின் பெரிய திருமொழி இடம்பெற்றுள்ளது. இத்திருமொழியில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்கள் பிற்காலத்தில் தோன்றிய பிள்ளைத்தமிழ் நூலுக்கு வித்திட்டுவதாய் அமைந்துள்ள திறத்தை இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

முக்கியச் சொற்கள்: தமிழிலக்கியம், வைணவ இலக்கியம், பிள்ளைத்தமிழ், பெரிய திருமொழி, பெரியாழ்வார், நூலாயிரதிவ்ய பிரபந்தம், சிற்றிலக்கியம், பன்னிரு பாட்டியல்

பிள்ளைத்தமிழ்

பிள்ளைத் தமிழ் என்னும் அமைப்பு தமிழில் காணப்படும் ஒர் இலக்கிய வகையாகும். பிள்ளைத் தமிழ் சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்றாகும் என்றும், பிரபந்த வகைகளுள் ஒன்றாகும் என்பர். இதைப் பிள்ளைப் பாட்டு என்றும் பிள்ளைக்கவி என்றும் பாட்டியல் நூல்கள் உரைக்கின்றன. பிள்ளைத்தமிழ் என்பது சிற்றிலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தது பிற்காலத்தில் சிற்றிலக்கியங்கள் பெருகியிருந்தன. குழந்தையின் மூன்றாந் திங்கள் முதல் மூன்றாமாண்டு வரையில் அல்லது ஐந்தாம் ஆண்டு முதல் ஏழாம் ஆண்டு வரையில் பத்து நிலைகளில் பெரியாழ்வார்திருமொழிகளில் பாடப்பட்டுள்ளது.

பிள்ளைத்தமிழ் ஆண்பால் பிள்ளைத்தமிழ், பெண்பால் பிள்ளைத் தமிழ் என இரு வகைப்படும். காப்பு, செங்கீரை, தால், சப்பானி, முத்தம், அம்புலி, நீராடல், சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர்இவை ஆண்பால் பிள்ளைத்தமிழ். முதல் ஏழாம் அம்மாணை, அழங்கு, ஊசல் மூன்றும்சேர்த்துபெண்பால்பிள்ளைத்தமிழ் ஆகும். இப்பிள்ளைத்தமிழில் மூன்று மாதம் முதல் 21 மாதம் வரை ஒன்றித்த மாதமாகிய

10 மாதங்களிலும் 10 பருவங்களைச் சிறப்பித்துப் பாடுவர் என்று பன்னிரு பாட்டியல் கூறுகிறது.

காப்பு

தன் குழந்தையை இறைவன் காத்தருள வேண்டிப் பாடுவது காப்பு எனப்படும். யசோதைப் பிராட்டி எம்பெருமான் கண்ணபிரானுக்குப் பூச்சூட்டி அழகு பார்க்கிறாள். பார்த்துக்கொண்டே இருந்தவருக்கு என் கண்ணே பட்டுவிடும் போல் இருக்கிறதே! என்றுதாய்மை அவளைத்தட்டி எழுப்புகிறது. தன் மகன் கண்ணையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கிடந்தவளுக்கு எழுந்த விழிப்புணர்வால் காண்பவர்களின் கண் எச்சில் பாடாதிருக்கக் காப்பிட வேண்டுமே என்று கவலை மேலாங்க, விழித்த தன் கண்களை மேலும் வீசிப் பார்த்தும் அவன் கண்ணில் படவே இல்லை ஓடி மறைந்தவன் திருவெள்ளறையில் இருக்கக் கண்டு காப்பிட வாராய், காப்பிட வாராய் என்று கூப்பாடு போடுகிறாள்.

“இன்பமதனை யுயர்த்தாய்! இமையவர்க்கென்று பரியாய்! சும்பக்களிறட்ட கோவே! கொடுங்கஞ்சன் நெற்சினிற் கூற்றே!

கடவுளின் பேரழகு கண்டு அஞ்சிக் காப்பிட்டுப் பல்லாண்டு பாடிய பெரியாழ்வார் அந்த பேரழகைக் குழந்தைக் கண்ணாகக் கொண்டு தாயாகக் கொஞ்சி அவனுடைய விளையாடல்களை ஆசைதீர அனுபவித்திருக்கிறார்.

பின்னாளில் பாடப்பட்ட மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் போன்ற பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களில், பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடல்களில் காப்பு என்பது பிள்ளையை, பாட்டுடைத் தலைவனைக் காத்தருள வேண்டி இறைவனை வழிப்படுவதாய் அமைந்தது.

செங்கீரை

குழந்தை இரண்டு கைகளையும் முழங்கால்களையும் ஊன்றித் தலையைத் தூக்கிக்கொண்டு அசைந்தாடும் பருவம் செங்கீரை எனப்படும், கண்ணன் ஆடுவதைக் காண வேண்டுமென்று விரும்பிய பெரியாழ்வார்,

**“உய்யவுலகுபடைத்துண்டமணிவயிறா!
ஊழிதோறு பல வாலினிலையதன் மேல்
பையவுயோகு துயில் கொண்ட
பரம்பரனே! பங்கய நீணய ணத்தஞ்
சனமேனி யானே!”**

பிரகலாதனைக் காக்கும் பொருட்டுத் தூணில் நரசிங்க மூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனுடலைப் பளந்தொழித்தவனே. பசிக் கோபத்தினால் ஏழுநாள் தொடர்ந்து கல்மழை பொழிவித்து இந்திரன் பங்கமடையும்படி கோவர்த்தனமலையைக் குடையாய்க் கொண்டு ஆயர்பாடியைக் காத்தவனே எனக்கொருகால் செங்கீரை யாடியருள், பாலையும் தயிரையும் பிறர் அறியாமல் வயிறார உண்டவனே இரட்டை மருதமரமாய் நின்ற அசுரர்களைக் கொன்று சாபமுற்ற தேவர்களை வாழ்வித்தவனே.

“சுமுத்தின்னளமுறுவல் முற்ற வருவதன் முன் முன்ன முகத்தனியார்மொய் குழல்கள் அலைய” என்று பாடுகின்றார். நப்பின்னையை மணக்க வேண்டி ஏழு விடைகளை அடக்கினவனே! உன்னைக் கண்டவர்கள் குளிரும்படியும் கவிகற்றவர்கள் கவிகள் தொடுத்து வரும்படியும் உன்னை மகனாகப் பெற்ற எனக்கு அருள் செய்து செங்கீரை ஆடி அருள வேண்டும், என்றும், நீலநிறத்தடிகாரைம்படையான் நடுவே நின்ற கனிவாயமுதமிற்று முறிந்துவிழ,

“ஏலுமறைப் பொருளை யாடுக செங்கீரை ஏழுலகு முடையாய்! ஆடுக ஆடுகவே”

என்றும் பாடியுள்ளது படிப்போர் மனதை மகிழ்ச் செய்கிறது இப்பாசுரங்களின் பொருளழகு.

தாலாட்டு

குழந்தையைத் தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டி உறங்க வைக்கும் வழக்கம் பண்டுதொட்டு உலகமெங்கும் இருப்பினும் சிறப்பாகப் பாரத நாட்டில் இருந்து வருகிறது. “நாட்டுப் பாடல் இலக்கியமாக, அதாவது வாய்மொழியாக வழங்கிய தாலாட்டு முதல் முதலில் பெரியாழ்வாரால் சீரான இலக்கிய வகையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது”

பெரியாழ்வார் கண்ணபிரானைக் குழந்தையாகப் பாவித்து அக்குழந்தையை உறங்க வைக்கும் தாயைப் போன்று,

**“மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடை கட்டி,
ஆணிப் பொன்னாற் செய்த வண்ணச் சிறுதொட்டில்”**

திருமகள் துழாய் மாலையையும் கற்பகமலர்மாலையையும் கொடுத்து அனுப்பியுள்ளான். பூதேவி உச்சிக்குரிய மணிச்சுட்டியையும் தலைப்பாகி அஞ்சனம் சிந்துரம் ஆகியவற்றையும் கொடுத்து அனுப்பி உள்ளான். கண்வளராய் கண்ணா தாலேலோ அரங்கத்தணையானே தாலேலோ என்று ஆழ்வார் அகமகிழ்ந்து பாடுகின்றார்.

“பாலகன் நீயும் பசித்தமு எண்ணு சொல்லி
பாலாடு தேடுட்ட போனான் உன்தாய்மாமன்”

என்று அன்னையால் பாடப்படும்
வாய்மொழித் தாலாட்டுடன் பெரியாழ்வார்
பாடல்கள் ஒப்பு நோக்கத்தக்கன.
பெரியாழ்வார் மாணிக் குறளானே!
வயமனந்தனே! உலகமளந்தானே! தாமரைக்
கண்ணனே! செங்கட்கருமுகிலே! தூமணி
வண்ணானே! சோதிச்சுடர்முடியாய்
சுந்தரத் தோளனே! குடங்டைக் கிடந்தனே!
அரங்கத் தனையானே என்று கண்ணனைப்
புகழ்ந்து தாலாட்டுவது,

“கற்றார்கவிமணியோ

காசிவுள்ளோர்பேர்மணியோ”

என்று வாய்மொழி பாடல்களில் குழந்தையைத்
தாலாட்டு முறையை ஒத்துள்ளது.

சப்பாணி

குழந்தை இருகையும் ஒருங்க சேர்த்து
கொட்டும் பருவம் சப்பாணி பருவம்
எனப்படும். குழந்தை கண்ணன் வளர்ச்சியில்
தன்னை முழுமையாக இழந்து ஒவ்வொரு
பருவத்திலும் கண்ணபிரான் அங்க
அசைவுகளில் இன்பம் பொங்கி வழிவதைக்
கண்டு செங்கீரைப் பருவம் பாடி மகிழ்ந்த
ஆழ்வார் இந்த திருமொழியில் எம்பெருமான்
கைகளால் சப்பாணி கொட்டுவதைக்
கொண்டாடுகிறார்.

தீயவர்களை ஒழிக்க அனுக்கிரகம் செய்யும்
துஷ்டப்பிள்ளை தாய்போல் வந்த பேயையும்
வதஞ்செய்து விட்டான். ஆகையால் கிருஷ்ண
பக்தி அக்கிரமத்தையும் அழித்துவிடும்
பொய் வேடத்தையும் கிழித்தழிக்கும்.
இப்படி அசுர சக்திகளையும் பொய்
வேடம் போடும் மோசங்களையும் ஒருங்கே
அழிக்கும் கைகளால் சப்பாணி கொட்ட
வேண்டும் என்று பாடுகிறார்.

“தாரித்து நூற்றுவர்தந்தைசொற் கொள்ளாது,
போருய்த்து வந்து புகுந்தவர்மண்ணாள”

என்று சப்பாணி கொட்டியருள
வேண்டுகிறார்.

அம்புலி

கண்ணபிரானைத் தொட்டிலில் இட்டுத்
தாலாட்டுப் பாடி மகிழ்ந்த பெரியாழ்வார்.
தவழந்து திரியும் கண்ணன் புழுதியில்
அளைவதும் நிலவை அழைத்தல் முதலான
மழலை இன்பத்தில் மூழ்கியதும் பற்றிப்
பாடுகிறார்.

அம்புலிப் பருவத்தைப் பாடுவது ஏனைப்
பருவங்களிலும் அரியதென்பதனை.

“காசினியாற் பிள்ளைக்கவி கம்புலி புலியாம்”
என்னும் ஓளவையார்பாடலில் அறியலாம்.

“என்சிறுக் குட்டன் எனக் கோரின்னமு தெம்பிரான்
தன் சிறுகை களால் காட்டிக் காட்டி யழைக்கின்றான்”
என்று பாடுகின்றார். அம்புலியை மகனுடன்
ஆட அழைப்பதில் பெரியாழ்வார்
கையாளும் வழிவகை எல்லாம் பிற்காலப்
பிள்ளைத்தமிழ் கவிதைகளில் சாம, பேத,
தான, தண்ட உபயாங்களாக வளர்த்துக்
கூறப்படுகிறது.

நீராடல்

கண்ணபிரானுக்கும் காது குத்தித்
துனைத் திரியிட்டு காதைப் பெருக்கிக்
கடுக்கண் அணிவிக்கும் கெஞ்சிக் கூத்தாடி
கேட்காத பிள்ளையை மெதுவாகப் பேசி
அருகில் அமர்த்திக்கொண்டு அவனை நீராட்ட
வேண்டும் என்று வேண்டிய பொருட்களை
எல்லாம் சேகரித்து நல்வார்த்தை பலசொல்லி
அந்த நாராயணனை யசோதை நீராட்டியதை
அனுபவித்துக் தானும் அளவாகப் பாவித்து
ஆழ்வாருக்கும் யசோதை வாய்மொழி பேசுகிறார்.

“அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி அக்காரம்பாலிற் கலந்து,
சொப்பட நான் சுட்டு வைத்தேன் தின்னாறுதியில் நம்பி”
என்று அழகாக அழைக்கிறார்.

“இன்பமதனை யுயர்த்தாய்! இமையவர்க்கென்று பரியாய்!
கும்பக்களிறட்ட கோவே! கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினிற் கூற்றே!”

என்றெல்லாம்பாடிக்கண்ணனைக்காப்பிட அழைக்கிறாள். கடவுளின் பேரழகு கண்டு உலகத்தின் கண்ணெச்சில் பட்டுவிடுமோ என்று அஞ்சிக் காப்பிட்டுப் பல்லாண்டு பாடிய பெரியாழ்வார் அந்தப் பேரழகைக் குழந்தைக் கண்ணாகக்கொண்டு தாயாகக்

கொஞ்சி அவனுடைய விளையாடல்களை ஆசைதீர அனுபவித்திருக்கிறார். தாயன்பிலே விளைந்த இப்பாடல்கள் பிள்ளைத் தமிழுக்கு வித்திட்ட சிறப்பு பெற்றவை.